

DE BOER EN DE ADELAAR

Luc Cielen

Een boer, verzot op wildgebraad,
Die had na kort doch rijp beraad,
Een strik gespannen, opgezet,
En ving een adelaar in 't net.

"Gij fiere vogel, luister eens,
Zo sprak de boer zo wijs ineens,
Jij hoort niet thuis in een gevang
Vrij vliegen moet jij, je leven lang.

Ja, vliegen moet jij in de lucht,
Hoog boven bergen hoort uw vlucht.
Dus zal ik u op deze stond,
Bevrijden van de aardse grond."

Maar sliep de boer eens bij zijn schuur,
Gehurkt en leunend op de muur,
Daar kwam de adelaar plots weer
En stal de boer zijn hoed dit keer.

"Geef hier die hoed, ondankbaar beest,
Is dit uw dank voor mij geweest?"
De vogel vloog wat in het rond
En wierp de hoed toen op de grond.

De boer loopt van zijn plaats nu weg
En raapt de hoed op, bij de heg.
Maar als hij omziet naar de muur,
Stort deze in, met hem de schuur.

"O adelaar, ik dank u wel,
Riep toen de boer vol vreugde, snel,
Jij redde mij uit grote nood,
Want zonder u was ik nu dood.

Bedolven was ik wis en waar,
Had ik nu nog gezeten daar."
De adelaar had zo, uit dank, gered,
Die hem verlost had uit het net.